Ч. 251. Неділя 20 (7) падолиста 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Чутка про з'їзд монархів. — Алексієв у царя і становище кн. Мірского. — Англія а Росия. — Росийско-японьска війна.)

На оногдашнім засіданю палати послів промавляв пос. др. Ерлер, заступник бурмістра в Інсбруці і обговорював подрібно звістні події. Бесідник виноватив італіяньских студентів, котрі поробили були приготовленя до борби на улици і своїм визиваючим поступованем викликали розрухи; они були узброєні в револьвери, підчас коли Німці прийшли лиш з палицями. Відтак виступив бесідник дуже остро против президента міністрів за то, що той в тім часї, коли Ерлер і Дершата явили ся в міністерстві і там зажадали італіяньского виділу правничого в Інсбруці, ужив невідповідної бесіди і форми супротив посла. (Коли Ерлер з криком домагав ся замкненя, др. Кербер сказав до него, що він може в парляменті так промавляти, але тут в канцеляриї він, др. Кербер, есть господарем і не позволить на таке поступоване). Наконець поставив др. Ерлер внесене: „Взиває ся правительство, щоби розпорядило сейчас замкнене провізоричного італіяньского виділу правничого в Інсбруці і безпроволочного скасованя дотичного розпорядженя правительственного з вересня сего року. Зі взгляду на одвічальність, яка спадає на правительство, має оно дати жертвам страшної ночи з 3 падолиста, взглядно їх родинам відповідне відшкодоване з фонду державного“.

Пос. Мальфатті і товариші поставили інтерпеляцию до правительства, чи оно з причини подій в Інсбруці готове дати якесь відшкодоване Італіянцям в Інсбруці і які зарядженя думає поробити правительство для охорони Італіянців в Інсбруці і для привернення їм прав запоручених конституциєю.

Пос. Кайзер поставив пильне внесене в справі славяньских паралельок при німецких семинариях в Опаві і Тїшині і домагає ся в нім, щоби палата завізвала правительство до безпроволочного знесеня утворених вже паралельок славяньских в Опаві і Тїшині.

Чутка о з'їзді царя Николая II. з цїсарем Вільгельмом II. все ще удержує ся, а в справі сїй пишуть з Петербурга до віденьскої „Polit. Korr.“: Від якогось часу мимо всяких заперечень удержуєсь чутка о маючій відбути ся стрічи царя Николая II. з цїсарем Вільгельмом II, а в тутешних політичних кругах не можуть о тій чутці виробити собі ніякого певного суду, бо поінформовані о тім круги не хотять дати ніякого рішучого поясненя чи то в позитивнім, чи в неґативнім напрямі. А все таки можна сказати, що деякі запереченя, які в сїй справі дають ся чути, суть за сьмілі; бо вже тота сама обставина, що згаданій чутці не відмавляють рішучо ніякої основи, не виключає того, що може вже в недалекім часї факти покажуть, що тоті запереченя були безосновні.

З Петербурга доносять, що авдиенция намістника Алексієва у царя тревала цілих дві години, а коли Алексієв вернув, видко було по нім, що він вдоволений з тої авдиенциї. В міродайних войскових кругах дав ся він почути, що цар знає тепер докладно о всім і міг переконати ся, що зовсім не на намістника спадає вина за то все, що діяло ся на поли війни. Алексієв доказав також цареви, що дневний приказ Куропаткіна до армії заповідаючий офензиву перед битвою під Ляояном був уложений і виданий без попередного порозуміня з намістником і длятого несправедливо єму вину за то приписують. З того, що цар запросив Алексієва до себе на обід в найтїснійшім кружку родиннім, вносять, що становище і вплив Алексієва на царя в нїчім не змінили ся. За то удержуєсь уперто чутка, що становище міністра справ внутрішних кн. Сьвятополка Мірского есть дуже захитане і може бути, що він вже

Моя перша касарняна інспекция.

(З німецкого — Йінґа).

Хороші шість тижднів свободи, час повний радости і утїх, відпустка по вимуштрованю, котре зробило з простого ученика — перепрашаю! академика войскового — стрійного поручника, минули, немов би з батога тріснув.

З тяжким серцем, але піднесеним на дусї, прибув я до мого ґарнізонового міста, місця будучих успіхів або неповоджень, як судить доля.

Коли я уявляв собі доси, де цілою моєю журбою було, приподобати ся паннам або любити ся, що я вишколений у всїх войскових штуках офіцир і обізнаний з всїми приписами реґуляміну і служби, то всї мої мрії прислиякмилана банька, коли я в'їхав до міста Ґ. Я почував себе як який рекрут, що ішов перед хвилею зі сьпівом і криком улицями міста, але коли тілько опинив ся з своїм малим куферком за воротами касарняного подвіря, сейчас замовк і тревожно жде, що дальше буде. Великого клопоту набавляло мене й незнане полкове бесїди, що була ческа, між тим як в войсковій школї научили мене з неніменцких язиків лише дрібку по мадярски.

Службові зголошення, до яких я само собою розумієся, явив ся в мундурі після найстрожших приписів і в найліпшім, який у мене був, пійшли цілком добре, завдяки точним поученям, які ми одержали в академії. Який я був щасливий, що мав хороший мундур, виданий в дни випису із школи, а котрий я доси прозивав все „комісьним мундуром“ і встидав ся надягнути его, бо ковнїр був за низький а рукави за широкі. А штанів був би я за ніяку цїну на сьвіті не вложив на ноги, такі були якісь у горі широкі. Хто носить ще нинї таку погань. Однако тепер придали ся дуже і знеславуваний „комісьний мундур“ прийшов до великої почести.

В перших днях по моїм приїздї і зголошеню до служби, не було ще ніякого напружуючого заняти, бо рекрути ще не ставили ся, а старі жовніри були переважно на відпустці. І так ішло все ще досить добре.

— Зажди лиш аж прийдуть рекрути, тоді скінчить ся той рай, тоді буде тілько до роботи, що треба уважати, аби не забути віддихати і не умерти — так жартували старші товариші. Але оно не мало так довго тревати, ще й перед тим мусїв я пізнати мою безсильність і незарадність в войсковій службі.

— Касарняна інспекция, пан поручник Ф. — стояло в полковім приказї.

Що то для мене значило, може лиш той осудити, що вже сам був в тім положеню, що мусїв відбути „першу“ інспекцию.

Ще дрожав в моїх руках старанно написаний після найновійшого способу — бо писарскою машиною — полковий приказ, коли вже „ординанс“ приніс менї друге запечатане письмо, котре на вид виглядало незвичайно поважно. Скоро я лиш побачив слово „резерват“, виписане на жовтій куверті великими буквами, я аж зімлів, бо то мале слівце містить в собі рідко коли що доброго, найчастійше ж все якусь тайну. В своїй службовій ревности хотїв я письмо сейчас отворити.

— Пане поручнику, то суть числа, ви можете їх отворити аж завтра — сказав в найліпшім намірі вояк, що приніс приказ.

— Так, так, я знаю — відповів я гнївно, але з удаваною певностию себе, при чім вояк мусїв певне замітити, як я почервонів; але я не хотїв дати пізнати по собі, що я того не знав.

Добре циґаро було нагородою для бравого вояка за его мимовільну прислугу. Вскорі я пересьвідчив ся, що всї реґуляміни і службові приписи ще далеко не суть достаточні, аби можна відбувати безпечно касарняну інспекцию.

— Як то скінчить ся, Макс — сказав я до себе.

Ніч перед моєю інспекциєю належала до найнеспокійнійших в моїм житю, бо менї заєдно здавало ся, що я вже в інспекцийній комнатї, котра в снї уявлялась менї як місце для тортур.

Тяжко обвючений повандрував зараз рано мій офіцирский служачий до касарнї, аби на моє прибуте приладити комнату, т. є. перевітрити і вичистити. Послідні два понятя, як здає ся, приходять лиш дуже рідко в словарях інспекцийних комнат.

Нетерпеливий удав ся я ще вчасно перед 12-ою годиною в полудне до касарнї, що нині мала стояти під моєю опікою і признаю ся, що на ту гадку станула передомною повна відвічальність в часї найблизшої доби. Ще на

в найблизшім часї буде мусїв уступити. Кажуть, що против Мірского найбільше інтриґує оберпрокуратор сьв. синода, Побєдоносцев. Три чи чотири недїлї тому назад був Побєдоносцев у царя і представив єму, що коли так дальше, то упадок держави і церкви стане ся неминучий. То занепокоїло царя дуже і він закликав до себе кн. Мірского, щоби поговорити з ним о небезпечности єго системи, котра може довести до конституцийного обмеженя самодержавія. Мірский боронив сьміло свого становища і доказував, що таке обмежене єсть конечне, скоро хоче ся уникнути революциї. Цар казав тодї Мірскому предложити на письмі єго погляди і він працював через дві недїлї над виготовленєм того пропамятного письма, котре опісля предложив цареви. Рішене царя на то письмо ще не наспіло, але єсть загальне переконане, що Побєдоносцев побідить. Однакож дуже неімовірною видає ся вість, котру подала одна француска ґазета, що збори репрезентантів земств, які скликав був кн. Мірский до Петербурга, в послїдній хвили заказано. Прецї мінїстер справ внутрішних не скликував би зборів без попередного порозуміня з цїлим кабінетом і без призволеня царя на то.

Межи Росиєю а Анґлїєю мало прийти до якогось непорозуміня в справі нападу балтийскої фльоти коло Гиль. Кажуть, що росийске правительство не хоче признати тої угоди (якої — не подають телеґрами), яку зробив росийский амбасадор в Льондонї, Бенкендорф, з анґлїйским правительством. В переговорах настала перерва і не знати, як довго потягне ся. Кажуть, що Бенкендорф буде відкликаний.

Анґлїйска праса звертає від якогось часу увагу на погрозу росийских ґазет, що коли Анґлїя буде й дальше стояти по сторонї Японцїв, то Росия заатакує Анґлїю в Індиї. Зачувати отже, що анґлїйске правительство зачинає вже числити ся з тим, бо воєнна партия в Росиї пре й до війни з Анґлїєю. Се тим більше можливе, що з Афґанїстану, котрий дїлить Росию від Индиї, надходять якісь непокоячі вісти. З Москви доносять іменно, що в Кушку прийшло межи Росиянами а Афґанами до якоїсь борби. Афґани висадили у воздух росийский маґазин з порохом і убили кількох росийских вояків.

Росийска аґенция телеґрафічна доносить під датою 17 с. м.: Ходить чутка що в Інкав (порт Нючван) висїло на беріг до 30.000 японьского войска. Японцї наміряють обійти праве крило ґен. Куропаткина, щоби єго відтяти від Тєлїна.

Новинки.

Львів дня 19 го падолиста 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала Е. Панка заступником учителя в ґімн. в Золочеві і перенесла Бр. Зборовского, заст. учителя, з ґімн. в Золочеві до Кракова; — затвердила вибір делеґатів до окружних рад шкільних: о. Ант. Войнаровича і Яцка Сотника в Перемишлянах, Йос. Маґери в Грибові і Михайла Мекелити в Бібрцї; — іменувала в народних школах: Бог. Гостинка директором 3-кл вид. шк. жін. Перемишли, Ам. Герльосівну, Ол. Білецку і Куне́ґ. Косиньску уч. 3-кл. жін. вид шк. в Перемишли, В. Бішофову директоркою 3-кл. жін. вид. шк. в Стрию, Ольгу Мійску, Юлїю Франковску і Ів. Витковицку уч. 3-кл. вид. жін. шк. в Стрию, Олександру Студиньску учительского 3-кл. видїл. жін. шк. в Тернополи, М. Котовску уч. 6-кл. жіночої шк. в Товмачи, Як. Кендзерского і Бол. Качоровского уч. 4-кл шк. в Коломиї, Софію Кочиркевичеву і Теклю Екертівну уч. 4-кл. шк. жін. в Перемишли, Ал. Зеліґ і Олену Кмитівну уч. 4-кл. шк. жін. в Стрию. Іл. Кравчишина упр., М. Лесевичівну і Ем. Лисиньску уч. 4-кл. жін. шк. на Ланах в Стрию, Й. Островского уч. 4-кл. шк. жін. в Жовкві, В. Шелестяка упр. 4-кл. шк. в Родатичах, Ізаб. Куоґулецку уч. 2-кл. шк. в Дикові старім.

— **Учительскі патенти кваліфікацийні.** З огляду, що зайшло кілька случаїв, що мінїстерство просьвіти уневажнило кільком учителям патенти кваліфікацийні за те, що їм до приписаної 2-лїтної практики не доставало лише кілька днїв, длятого видала Рада шкільна краєва в найновійшім дневнику своїм обіжник, що до практики не сьміє бракувати анї одного дня; навіть оден день недостаючий є перешкодою до важности іспиту кваліфікацийного. Уневажнене такого патенту потягає за собою уневажнене також цїлого іспиту, в наслїдок чого треба буде здавати сей іспит по раз другий. Деколи удїляють ради шкільні окружні кандидатам і кандидаткам кількотижневої відпустки, або й довшої, щоби они приготовили ся до іспиту кваліфікацийного. Отже так ж такі відпустки в границях тих двох лїт практики не будуть вчислені до практики.

— **Загальні збори** тов-а „Львівский Боян" відбули ся у власнім льокали ул. Вірменьска ч. 1 в тнях 3-ого і 9 падолиста с. р. По части разом з иншими товариствами, по части самостійно дав „Львівский Боян" у минувшім роцї чотири великі і три меньші концерти, а критика виразила ся о них з признанєм і похвалами. „Оперовий кружок" львівского Бояна виставив з визначним успіхом 2 оперети. В склад нового видїлу увійшли: радник Анатоль Вахнянин головою, проф. др. Іван Копач диріґентом, проф. Ярослав Вітошиньский, заступником диріґента. п-на Олена Ясеницка диріґенткою, п. Бруно Ґіжовский секретарем, п. Зиновій Сушко скарбником. п. Осип Доманик бібліотекарем і п. Михайло Волошин і Осип Дембицкий заступниками видїлових. В склад контрольної комісиї увійшли: пп. Тадей Купчиньский, Антін Галька і Володимир Котович. Розпочинаючи новий рік адмінїстрацийний, видїл „Львівского Бояна" взиває і просить отсим всїх співолюбивих Русинів і Русинок так зі Львова як і зпоза Львова до радого, численного і скорого вступленя до товариства, що на кождий случай єсть доси найважнїйшим осередком нашого музичного житя і розвою. Заразом з огляду на дуже вже близький реченець духовного концерту, що має відбути ся за ініциятивою Є. Е Митрополита по причинї ювилею доґми про Непорочне Зачатіє Пресьвятої Діви Мариї, просить видїл теперішних дїйстних членів, щоби з усякою можливою точностию являли ся на пробах, бо лиш тим способом зможемо достойно виступити, немов би з інавґурациєю нового року працї і нового житя. Звичайні проби відбувають ся все у вівторок і пятницю вечером від 7 до год. 9 у власнім льокали при ул. Вірменьскій ч. 1 (перший поверх). Надзвичайні проби назначує видїл після потреби за кождоразовим осібним порозумінєм з членами на пробах звичайних.

— **Конець угнівского процесу.** В масовім процесї о противжидівскі заворушеня в Угнові, який перевів свого часу делеґований на місце львівский трибунал, із 103 обжалованих міщан і угнівских селян 52 увільнено, а 51 засуджено на ріжні кари арешту і вязницї. Отже 27 з них кару приняло, а 24 внесло відклик неважности до касацийного трибуналу у Відни. Минувшого понедїлка віденьскій трибунал займав ся тим відкликом і єго відкинув. Засуджені відсидять кару у львівскій вязници.

— **Американьский гумористь в церкві.** В однїй новойорскій церкві говорив раз — як пише славний американьский гумористь Марко Твайн — проповідник дуже горячу проповідь про злощасні наслїдки довгів. Між слухачами був також і Твейн. На кінци проповіди сказав бесїдник: Тепер просив би я, щоби всї, котрі поплатили свої довги, підняли ся із своїх місць. І сейчас схопила ся на рівні ноги цїла громада мужчин і жінок, лиш Марко Твейн сидів

одну важну річ був би я майже забув, яка моїй молодечій порожности дуже сподобала ся і тому видавала ся важною. Я мав тодї перший раз на голові т. зв. „виґідне чако", яке доси ще не гнетло мого старанно на дві половини розчесаного волося. З відвічальностию росте й гордість і мов корона, скиптр і меч видавались менї того дня чако, картуш і шабля, внїшні видимі знаки внутрішної власти, що однако тревало лише 24 годин.

Все близше посувала ся вказівка на годиннику і двайцята година в білий день ставала для мене годиною духів.

— „Сервус" Макс, всьо в порядку!

Тими словами передав менї службу мій попередник. Як радо був би я ще поспитав щасливця о кілька річий, але він, радий, що покінчив службу, чим скорше відійшов.

„Голова до гори" — сказав я собі. Але я не мав часу віддавати ся неприємним гадкам, бо вже являла ся нова варта. Один єї віддїл перейшов попри мене тяжким кроком, але розумні підвластні суть так само приємні як добрі настоятелї.

До часу кормленя коний о шестій годинї вечером, о котрім часї хотів я візитувати стайнї, повинна була після моєї гадки панувати ідилїчна тишина і спокій і цїла службова істория повинна би іти так як в годиннику. Але я дуже помиляв ся. Саме розпростер ся я на канапі, в котрій — як менї оповідали попередники — панував звичайно загадочний рух, який лише порошком „Цахерлїна" міг бути здержаний, коли до моїх уший донесли ся неприємні звуки.

— Покличте інспекцийного офіцира! — почув я.

І дїйство в найблизшій хвили прийшов до мене підофіцир варти з приказом, аби я явив ся перед тим, що перед хвилею висказав ті енерґічні слова. Скоро натягнув я рукавицї і не причуваючи нїчого доброго, вибіг з комнати.

Боже! Передомною стояв ґенерал, комендант залоги, сам у власній особі! Що привело єго сюди нинї, в дни першої моєї інспекциї? Чиж всьо зложило ся на те, аби моє пекло далось менї лїпше в знаки?

— Чому варта не виступає і чому не трубить ся, коли я входжу до касарнї? Пан поручник видко дуже красно поучив свою варту! Спитайте сейчас ордонанса, чому він не оголосив, що я прийшов; він чейже бачив мене вже здалека.

Ті слова висказав ґенерал голосом не конче вічливим.

Я маю поучувати варту, сказав я собі в души; чейже я сам потребую найбільше поученя.

Але в присутности ґенерала спитав я сейчас вояка, чому не голосив єго приходу.

— Pane lajtnant, poslušně hlasim, я гадав, що то майор від „ляндвери", бо має ясні штани і синю блюзу як „ляндвера" — відповів менї вояк.

Не промовивши дальше нї слова до мене, пійшов ґенерал до стайнї, аби там подивити ся на свого хорошого коня, що ще від часу маневрів захорів і ждав вже на ласкавий хліб.

Якось то минуло, але в души все-таки я був невдоволений: Чого ґенерал ходить в блюзї! Добре єму так, коли вояк єго не пізнав.

Вскорі по тім, коли високий гість вийшов з касарнї, постигло мене нове нещастє в особі одного вартового вояка, що вбіг до моєї комнати і крикнув збентежено, але на жаль по чески:

— Pane lajtnant, poslušně hlasim, hoři!

— Добре, добре! — відповів я гордо, аби не дати пізнати воякови, що я єго не розумію.

Вояк чим скорше відійшов, а я почув на дворі якусь дивну метушню, незрозумілі крики, команди, біганину, сиґнали трубки, яких я не знав і якісь накликуваня.

Не зважаючи на то всьо, хотів я передусім відгадати незрозуміле для мене донесенє вояка. Початок я знав, то значило: „Послушно доношу"; але слово hoři видалось менї підозрілим. Але від чогож ческий словар?

Отворити єго, найти то слово і сейчас вибігти з комнати, то була хвиля, якої я нїколи не забуду.

„Горить" — значило то підозріне слово

Проповідник подивив ся по присутних тай каже: А тепер буду просити, щоби повставали ті, що своїх довгів не поплатили! Тепер підняв ся М. Твейн і глянув сьміло проповідникови в очи. „Чомуж се діє ся так — питав проповідник — що ви єдиний чоловік у цілім зборі, чоловік, що не може виповнити своїх зобовязань?“ „Отче — відповів М. Твейн жалісним голосом — я видавав часопись, а ті всі мої побожні братя, що тепер повставали, були „передплатниками“ моєї часописи“.

— **На львівский універзитет** записало ся на новий шкільний рік около 3.000 слухачів і слухачок. З того: на правничий виділ 1.248, на фільозофічний виділ 1.035 (між ними 127 женщин), на теольоґію 350, на медицину 97 (в тім 3 женщини), на аптикарский виділ 21 (в тім 1 женщина).

— **Катастрофа в горальни.** В Слобідці струсівскій коло Теребовлі розпук ся оногди в ночи котел в горальни Зомерштайна і попарив на смерть кількох робітників. Нещастє стало ся в ночи. На гук вибуху прибігли сейчас на місце катастрофи завідатель і урядники фабрики, але не могли вже помочи нещасним робітникам. Серед густої пари побачено розтрісканий котел, а з під вилятої браги сторчала голова і ноги двох робітників. В куті коло кітла лежали три робітники накриті плащами; на накриві кітла лежав один робітник, а за кітлом другий робітник. Всї були попарені до костей. Чотири з них: Іван Пелюк, батько 4 дітий, Петро Демків, батько 2 дітий, Йосиф Домбровский і Франц Коморовский погибли на місци, а Іван Цєсельский, Дмитро Кулиш і Іван Соп догарають в страшних муках. Причиною катастрофи був недостаток обережности, бо спати коло кітла або на кітлї рішучо заборонено, але заряд горальні не пильнував виконаня приписів.

— **З „Сільского Господаря“ в Олеську.** Передчасно і несподівано наступивші морози перешкодили висилці приготованих вже до висилки щеп, призначених для членів того-ж товариства, як і замовлених ними штук. Коли би мороз цілком попустив і оказало ся пригідне до садженя, певне веремя, то експедиция сейчас наступить; скоро-ж мороз не попустить, а земля не розмерзне то висилка наступить зараз з першою весною. Позаяк єсть ще по верх 600 штук до збуття, то виділ просить нових членів, аби приступали до нашого товариства, присилаючи 2 Кор. річної членьскої вкладки. Також може ще виділ і розпродати велику скількість щеп, але лиш членам.

— **З Труда.** Виклади, які має що суботи від 7—8 год. вечером і що неділї від 12—1 год. в полудне в „Трудї“ п. Александер Сероїчковский, будуть відбувати ся в такім порядку: 1) начерк історії ворговлї; 2) загальний начерк торговельної ґеографії поодиноких частий сьвіта і найважнїйших країв і їх продукциї; 3) засади властивої науки торговлї; 4) про кредит, заклади обезпечень і банки; 5) про підприємства транспортові; 6) про господарку державну; 7) головні засади бухгальтерії, робіт конторових і про форми торговельні; 8) торговельна термінольоґія; 9) монети, міри та ваги; 10) засади купецкої аритметики; 11) найважнїйші закони промислові і торговельні; 12) загальні відомости з обсягу товарознавства. Вступ на ті виклади свобідний за зголошенем ся в дирекциї „Труда“.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 19 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·90 до 9·25; жито н. 7·— до 7·10; овес 6·60 до 6·90; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·20 до 7·30; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·—; горох до варення 8·25 до 10·50; вика 6·60 до 6·75; бобик 6·50 до 6·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 230 — до 240·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 55·— до 62·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка 23 — до 25·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 19 падолиста. На нинїшнім засїданю палати послів віцепрезидент Кайзер, котрий вчера підчас бесїди пос. Пернерсторфера проводив нарадам, завізвав того-ж посла до порядку і в імени цїлої палати висказав сожалїнє з причини небувалого і некваліфікуючого ся в ніякім случаю способу, в який Пернерсторфер промавляв.

Будапешт 19 падолиста. Члени народної партиї посли Іван Зічі, Павло Месленїй, Ґейза Силлї і ґр. Фридрих Вільчек вислали до предсїдателя партиї Алядара Зічі'го письмо з заявою, що зі взгляду на послїдні події виступають з партиї.

Варшава 19 падолиста. Аґентия телеґрафічна доносить: Намірене єсть заведенє польской мови викладової в пяти семинариях учительских, а литовскої мови в однїй семинариї.

Льондон 19 падолиста. Standard доносить з Токіо, що праса япаньска виступає против Хіни, за то, що она нарушила неутральність, впускаючи до порту російский контрторпедовець „Расторопний“, хоч той корабель не наміряв там скрити ся перед бурею, лиш умисно просто туди заїхав, щоби там віддати російскому консулеви депеші.

Льондон 19 падолиста. Оголошено тут дословний зміст договору мирового, заключеного межи Анґлїєю а Портуґалїєю. Як зачувати, король і королева портуґальскі побудуть в Льондонї до 10 грудня.

Вашінґтон 19 падолиста. Правительство недерляндске повідомило секретаря Гая, що радо приймає предложенє президента Роосвельта, щоби друга мирова конференция відбула ся в Гаазї.

Чікаґо 19 падолиста. У фабрицї ґазу настав вибух ґазу в пяти резервоарах. Будинок фабричний завалив ся, засипуючи богато людий переважно робітників. Згинуло що найменше 40 осіб.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Ледве я прийшов до себе по тім страху, вже знов застукало до моїх дверий і до комнати вступив острим кроком капраль.

Салютуючи сказав голосно:

— Пане лейтнант, „Сента“ з третої батерії дуже неспокійна, она жеребна і тому її неспокій дуже підозріний!

Гей, Боже, а що-ж я на то поможу! Атже я не ходив на ветеринарию і у войсковім реґулямінї нема ані згадки, як офіцир має поводити ся супротив жеребних кобил.

Але знов виратував мене практичний розум підвластного від теоретичної дурниці, якої я мав допустити ся.

— Пана полковника і пана капітана нема нїколи при тім, але дає ся все знати панам лїкареви і ковалеви — сказав капраль, що видів моє заклопотанє.

Замінивши капралеву раду в приказ, удав ся я вагуючись до стайні. Мушу признати ся, що до тої хвилї не був я нїколи при такій історії, хиба при своїх уродинах, але про те я вже не памятаю. Цікавість, встид, страх, були чувства, які ворушили моє молоде поручниківске серце.

Усьміхаючи ся, стояв вояк коло своеї „Сенти“ і видко було на его лици, як він тїшив ся на то, що мало прийти. Що мало стати ся, що мало бути, знав я, але „як“ — о тім я не мав понятя. Аби мою цїкавість заспокоїти, спитав я вояка: „Від коли „Сента“ жеребна?“

— І, pane lajtnant, від коли прийшла з Галичини — відповів запитаний.

Тою розумною відповідию заспокоїла ся моя жадоба знаня. Між тим прийшов ветеринар і вскорі став сьвіт богатший о одно житє. і я сейчас дав відповідний приказ. На щастє огонь вибух в якійсь робітни шевскій напротив касарні і там угасили его, заки ще наспіла моя варта.

Гордо записав я в рапорті здорові народини лошати, не забуваючи на звичайний додаток: „Мати і лоша находять ся в добрім здоровлю“.

На щастє моя інспекцийна служба не була перервана нїякою иншою пригодою. І ніч перейшла спокійно. З легким серцем і богатїйший о цїлу купу досьвідів передав я на другий день в полудне службу мому наслїдникови з таким самим байдужним „сервус“, як вчера мій товариш менї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).